

heeft gericht, met het reglement van orde in handen wellicht te voorkomen ware geweest."

„Ziezoo," denken de anderen. „Het spel gaat beginnen," en menigeen schuift naderbij. De burgemeester is nog in een druk gesprek gewikkeld met den notaris, een gesprek over een historische bijzonderheid van Loftinge, die thans in buitengewone mate zijn aandacht heeft. — Gehéél ontwijken kan hij echter de vraag van een zoo belangrijk notabele niet. Hij buigt zich naar voren en zegt: „Pardon, Kantonrechter, — de notaris hier vertelde mij zoo juist een interessante nieuwigheid over de oude steen in de burgpoort." —

„Er zijn veel nieuwigheden tegenwoordig in Loftinge," snerpt de bultige archivaris er tusschen door, en allen kijken hem aan, vol gretigheid, hoe zich nu verder het geval ontwikkelen zal.

Maar nu dreigt het opeens voor den burgemeester, die zich voorgenomen heeft geen woord los te laten, nóch over de plannen van B en W, noch over wat hij dien morgen tot in de uiterste bizonderheden nauwkeurig van den kamerbewaarder Andreas Philipse heeft gehoord. De notaris zelf, zijn buurman, vraagt nu pardoos, met de argelooze gemoedelijkheid van een onnoozel kind, die hij zich heeft aangewend: „Burgemeester, nou moet u mij toch 'ns vertellen, wat er met den secretaris aan de hand is. Ik begrijp, dat die meneer Janssen in de Raad maar wat heeft staan te bazelen. — Maar is de heer van Rupelmonde nu werkelijk ziek, of wat moeten wij gelooven?" De burgemeester geeft zich het air, dat de vragers hem bestormen. Hij heft de hand op en zegt met zijn zuurzoetsten glimlach: „Ja heeren, 'r wordt mij op het oogenblik zóóveel gevraagd, dat ik niet alles tegelijk kan beantwoorden." Hij heeft het zwaar tusschen al die verhitte koppen. Hij balanciert als een koorddanser tusschen alle vallen, die hem worden gezet. Hij veegt met het zijden zakdoekje, dat hij in het borstzakje draagt van zijn colbert, telkens opnieuw zijn voorhoofd af. — Wat zal hij doen, hoe zal hij een goed heenkomen zoeken uit al die impasses, hoe zal het burgemeesterlijk gezag zich handhaven in deze benauwde uren?

Op dat uiterst riskante oogenblik gebeurt er iets wonderbaarlijks. Als Blücher in den slag bij Waterloo verschijnt, om zijn benarden burgemeester te redden, niemand minder dan: het corpus delicti in levenden lijve. Door de schaduw van de groote zaal en de vele leege stoelen om den haard komt aangestapt, iets minder gehaast dan anders, met een rustige verzekerde, bijna tergende langzaamheid: een oude man, met parelgrijze flambard op, met parelgrijze snorren, in zijn hand een prachtige wandelstok met een ivoren knop, in het knoopsgat van zijn volmaakt-modieus zomercolbert prijkt uitdagend het ridderlint van den Nederlandschen Leeuw: niemand minder dan Jonkheer Meester van Rupelmonde, de voortvluchtig gewaande secretaris der gemeente Loftinge.